

Petar Matović

OCU

Otac izlazi na balkon i puši
među saksijama i petunijama.
Sudara se u dimu sa mušicama.
Postaje obris glave
u tim oblicima, a već znam
da je svaki otac svetac
tek posle smrti.

Ovu sliku pamtiću kada
budem mogao da je kažem
ovako, sada sam u krevetu,
sa zvečkama, i predosećam
koliko će proteći poricanja
pre nego što se prihvatimo,
jer tad se prestaje žuteti sa
suncem, na fotografijama,
bledeti u dimovima. Otac će,
konačno, početi da sazreva,
posle sebe, sa mnom.

LETO, ZIMSKI UGALJ: DUB

Naša odeća, puna soli i četinaru,
u ormarima je. Kroz okna dopire
zimski ugalj i besmisao se skuplja
poput latica s večeri. Imali smo
na tim obalama tek kožu, preplanuli
stid pod senkama i zalutalu ribu
u prozirnem, sutonskom zlatu.

Plavi neon reklama razliva se
kroz prozore, u noć. Elektronika
s radija premešta nas u potpuni *dub*.
Brodolomnici smo u mlazu svetlosti
i srećno lutamo po sobnoj toplini.
Trajemo kao čestice u neprekidnom
lebdenju nad meblom trošnog
nameštaja. Ispod telesnih frekvencija
zvuk je večan, zapamtiće nas
naše reči, izgovorene u slabosti,
u tamnjenju predmeta dok prolaze
farovi automobila. Mi smo sanjarenja
planktona u svetlucanju pred osvit,
na otvorenom, zaboravljenom moru.

O DRŽAVI

Jedino je mrak sobe elektroplav.
Tišina opstaje u stabilnom strujanju
napona. Ova kratka trajnost noći
postaje zdrava plesan: tako diše zemlja

kad država uzmakne. I nema je nigde
ovog trena: trafike su zatvorene,
ne blešte naslovi tabloida, ne prolaze
ni patrole, ni otupljujuća muzika
sa kolskih ozvučenja. Signali predajnika

sada trepere umirujuće, kao zvezde, u zvuku
rađaju se vozovi, bez napora, i primaju,
kroz okno ovog doma, utišanu plavet.

U POLJU VETROGENERATORA

Ležao sam u polju
vetrogeneratora, huk elisa
lelujavao je rešetke od senki
stubova po mom licu. Taj zvuk
bio je drugačija tišina i nemir
rastao je kao sipljivo disanje
u zasadu topola.

Želeo sam da se odmorim posle
posla. Živčani povici šefova i
fiskalnih kasa, sindikalno
ućutkivanje šikaniranja, i dalje
izbijali su kao prekovremeni,
neplaćeni rad – iz jetre,
želuca, kroz utrnulost jezika i
leve ruke, na očne jabučice.

Samo malo mira, žudeo sam
mesecima, i sada, došavši ovde
nadohvat sna, osetio: akutni udari
organa eksplodirali su na spokoj
nenaviknuti, popucali kapilari
po celoj koži, pigmentacija
širila se u rđu.

Hteo sam da doznam povratak
obale. Da, nakon početne grubosti
tla po golim stopalima, u mrtvima
nađem spokojnu bleštavost beline
i stabilni oslonac.

A razaznavao sam, u huku elisa,
šapat: *Ali nijedan novčić nemaš
za sklapajuće kapke...* Oslepljena
fiziologija opraštala se kružeći oko
projektovanog pejzaža, suncem
zbunjena, i retkom mahovinom.

BELA AVET

Nešto te izjeda, ne dâ ti da se pomeriš:
praskozorja bez oblaka, vedrina po sobi
strelja, sjajevi, mali požari oko tebe dom
proždiru. U drugom vremenu kao ruke
cvetovi bi se raširili, a tek su opomena
na inhibirane alergene: žuta postelja
razlije se naglim sećanjem na maglu
rane jeseni kada još ništa nije mrtvo,
ali tako sigurno znaš – biće.

Vetar ugoni kroz rasušenu stolariju
žamore i mašine. Neko zakasnelo jato
eksplođiralo je nemirnim senkama.
Tuga, i okamenjen talog kafe. Ne
smeta ničemu nakrivljeni stub lampe.
Ustati i otići odavde: to pesku što curi
nedostaje zvuk. Tako potreban dodir
uzvrati mebl nameštaja.

Jedna planinska bistra reka protiče
negde ne stežući se u koritu. A ovo
sanjaš: bela avet kese na pustom
drumu zavatlana ludom brzinom,
uporno u retrovizoru. Progonstvo
bez hvata. Ali ne brini: kada se senke
stope s večeri, ljubavi i topline tako
sigurno, znaš, biće.

LAMENT

(za T. R.)

Vama se obraćam, hipsteri,
cinici i hejteri, hodate
po vodi i zavaravaju vas
ratovi, genocidi i zločini,
još se čudite nad istorijom,
svet vam dolazi sa ekrana,
znate šta je zdrava hrana,
ali ne i ispraznost
promiskuiteta.

Moj znoj smrdi na kuhinju
utamničenu prženjem
na masti, napravio sam
pakt sa prašinom u domu i
znam šta su benigna hiperplazija
i cevčica u udu, volim ritam
pejsmejкера, ne koristim
mobilni telefon, poštujem cvetanja
i nemenjanje vazdušnog pritiska,
ležem u tišinama.

Devedeset i tri su mi godine i
dalje sam nesiguran da li sam
u ratu bio ubica
verujem u pretvaranje vode u vino
verujem u oproštaj greha
verujem u vaskrsenje tela...
Ništa mi drugo sad ne preostaje,
to hoću da vam kažem.

VITKO TELO

Pravi pesnici nisu više debeli. Za doručak piju smutije, ne puše, trče polumaratone, idu na jogu. *Chill* sa slušalica isključuje ih od staničnih čekaonica dok pišu, a pišu sa vrelim procesorom na mudima, bez bola. Pravi pesnici su potentni i više ne varaju žene. Žude za vukojebinama, kaljevom peći i ergonomskim stolicama.

Ne flertuju sa nacionalistima, recikliraju otpad, ne kupuju u hipermarketima. Pravi pesnici su uvereni vegani, brzo vare leća i zrnevlja. *Pravi pesnici nisu više debeli,*

odjekuje mi umorno u snu, dok se moje vitko telo provlači kroz ribarsku mrežu, kroz praznu ključaonicu, kroz uši kamile. Cereka se cinično i šapuće mi *šta su pravi pesnici!*